Όταν το βράδυ της Πέμπτης, είχαμε επιστρέψει στις παρυφές της Αθήνας και κατεβάζαμε τα αγωνιστικά οχήματα από την αυτοκινητοφόρα, φαινόταν δύσκολο να διαπιστώσεις τι συναίσθημα κυριαρχούσε. Ήταν μια άμετρη χαρά μετά από δύο τόσο ελεύθερες, πλήρεις μέρες; Η μήπως μια αμήχανη λύπη που η γιορτή είχε τελειώσει; Πριν χρόνια ο Χατζιδάκις το περιέγραφε, με μια δικιά του λέξη, ως χαρμολύπη. Κι ακριβώς έτσι ήταν.

Οι ιδιαίτερες επιθυμίες, συχνά λειτουργούν όπως η στρατιωτική θητεία. Φέρνουν, δηλαδή, ανθρώπους σε επαφή που υπό άλλες συνθήκες, οι πιθανότητες να συνυπάρξουν θα ήταν αμελητέες. Πρόσωπα με διαφορετικές καταβολές, από άλλες κοινωνικές τάξεις, με διαφορετική κουλτούρα, με ελάχιστα κοινά στοιχεία συγχρωτίζονται και συχνά περνούν καλά. Στην περίπτωσή μας, αυτό που ενώνει είναι η κοινή συγκίνηση που τους γεννά, ο αυτοκίνητος κόσμος. Ακόμα πιο έντονη είναι η συνθήκη αυτή, όταν ζει στο σπορ κομμάτι.

Σκεφτόμουν αυτή την υπόθεση καθώς με πολύ μεγάλη χαρά αντίκριζα αυτοκίνητα που θαύμαζα νεότερος, καθώς συναντούσα ανθρώπους που δεν γνώριζα πριν μια εβδομάδα, σε ένα ζεστό εαρινό απόγευμα στο χώρο της Mondial Assistance στην Κηφισού όπου έξι μονάκριβα «κουκλιά», που κάποτε κυριαρχούσαν στις «ακροπολικές» ετάπ φορτώθηκαν σε αυτοκινητοφόρα.

Την επόμενη μέρα

ταξίδευαν, αξημέρωτα ακόμα, τακτοποιημένα και ασφαλισμένα, στην κεντρική Ελλάδα, στην Ανάβρα Καρδίτσας, στο πριγκιπάτο του ξεχωριστού Ιωάννη Καραντάνα, Κόμη της Α.Λ.Α.Μ.Α.Π, Δούκα της Λουτροπηγής.

Η μικρή παρέα ανέβηκε με τρία διαφορετικά μέσα. Η πολυπληθέστερη γκρούπα, αποτελούμενη από πέντε άτομα, από τον γενικών καθηκόντων και συντονιστή Οδυσσέα Τσαγκάρη, τον Παντελή Αντωνόπουλο (Porsche 911 T), τον συμμαθητή των χρόνων του Δημοτικού Θάνο Καρύδα (Peugeot 504 Coup e), ναι ναι το γνωρίζω, δεν χρειάζεται να το υπενθυμίζετε, ήταν τόσο παρελθόν, τότε, ώστε είχαμε κυβέρνηση Ε.Ρ.Ε., τον Κώστα Τσιπλαντώνη (Fiat 124 Spider) και, στη θέση οδηγού, στο μαύρο V 6 Viano Mercedes , τον υπογράφοντα που συνόδευε το Kadett GT / E του απόντα Χαρίλαου Καλτσούνη. Ο Δημήτρης Βαζάκας (Toyota Starlet), ο μηχανικός Γιάννης Πάλμος και ο Ανδρέας Καροτσιέρης (Ford Escort MKI) προτίμησαν την συντομία του τετραθέσιου ελικόπτερου Robinson 44, ενώ ο περφεξιονίστας φωτογράφος μας Γιώργος Κούτος και ο ακάματος Κώστας Ζωγλοπίτης κουβάλησαν όλον τον απαραίτητο εξοπλισμό σε ένα λευκό Opel Combo 1.3 Diesel

.

Προλαβαίνοντας

το ερώτημα, «γιατί όλα αυτά;» απαντώ: Διότι νοσταλγήσαμε μια ιστορική ετάπ, των παλιών καλών «Ακρόπολις» με παλιά καλά αυτοκίνητα, στο παλιό, καλύτερο κλίμα. Και αφού η κατηγορία Sporting για διάφορους λόγους δεν έγινε μπορετό να διοργανωθεί στο 12
ο
ιστορικό ράλι «Ακρόπολις» να ‘μαστε εμείς σε μια εαρινή σύναξη απαλλαγμένη από τις γκρίνιες, τα ψεύδη και την οδύνη φτηνών συμπεριφορών.

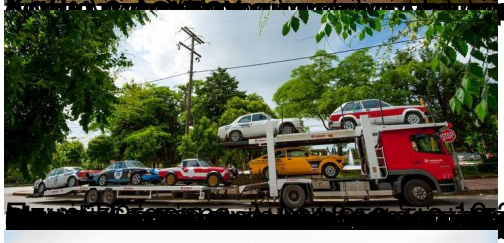
Μακρυράχη κύριοι.

Μακρυράχη. Έχουν παρέλθει 36 χρόνια από τότε που στήθηκα πριν τα είκοσί μου χρόνια στα πρώτα μέτρα αυτής της φημισμένης ετάπ. Είδα MKII με Waldegaard, Γιώργο Μοσχού με GTV, «Σιρόκο» με 160 J, αλλά και Γιάννη Λέκκα με 5
TS
,
Alen
με 131,
Mikkola
με
Celica
και τόσους άλλους. Είδα αληθινό «Ακρόπολις».

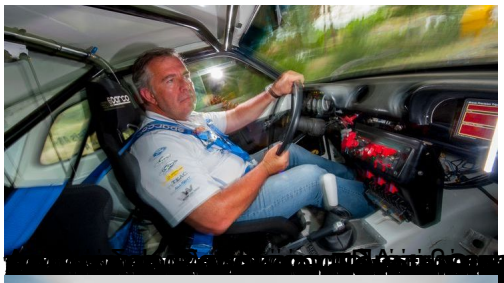

EURO HANDELSTEAM
ERC

Οι νίκες που κέρδισαν το IZ (’69), ήταν ένα «άδειο ράλι», καθώς τρίτο ήταν το Daf 55

